

Posudek vedoucího práce:

Hodnocená bakalářská práce: Tereza Vaňková: *Pravda a občanská společnost podle Václava Havla*, 2023, rkp 47 stran

Univerzita, fakulta, institut: Katedra kulturních a náboženských studií, PdF UHK

Studijní obor: Transkulturní komunikace

Vedoucí práce: Lukáš de la Vega Nosek, Ph.D.

Oponent práce: Mgr. Petr František Burda, Ph.D.

Hodnocení vedoucího práce:

Originálnost a vhodnost tématu: **A**

Myšlenkové zpracování, invence: **B**

Metoda práce: **A**

Formální zpracování práce: **A**

Stylistické a gramatické zpracování práce: **A**

Komunikace studentky a spolupráce s vedoucím práce: **A**

Návrh na výsledné hodnocení: A

Otázka k obhajobě: *Ve své práci tuze málo kritizujete Václava Havla. Jsem sice Váš vedoucí, ale chci být trochu také advocatus diaboli, a zeptám se tedy v intenci Václava Klause, abych Vás přiměl trochu kritičtěji promýšlet Havla.*

Václav Havel vykonával nepolitickou politiku. Vy ve své práci zmiňujete klady takovéto nepolitické politiky (výslovně to zmiňujete s Havlovým prolnutím etiky a politiky). Promyslete prosím nějaké (dvě až tři) negativní stránky takovéhoho přístupu k politice.

Podrobně:

I) Originálnost a vhodnost tématu (navržené hodnocení A)

Předkládaná bakalářská práce je zaměřena na klíčového myslitele české kultury Václava Havla. Aspirantka si vzala za úkol analyzovat jeho pojetí pravdy. Téma je to dosti obtížné z více perspektiv.

Jednak Václav Havel je osobností multi-dimenzionální (literát, divadelní scénárista, vězeň, intelektuál, politik, filosof...). Tedy určit, co analyzovat, a jak toto analyzovat, je sám velmi složitý úkol.

Obtížnost tématu je vetknutá i do samotného analyzovaného předmětu, tedy do pojmu pravdy. Co je pravda? Jak ji definovat, jak tuto hodnotu / termín hledat v textech? Postačí nalézt místa, kde se slovo pravda / pravdivé / pravdivostní, vyskytuje, nebo musíme jít mnohem hlouběji do textu a exponovat i místa sémanticky spjatá s pravdou? Ale, jak tato místa přesněji určíme?

Autorka od počátku věděla o těchto problémech, ale vlastní entuziasmus a reflexe současné politiky ji dávaly ty klíčové impulzy k prosazení takto obtížného tématu a k jeho sepsání.

Originálnost tématu ukazuje na přespříliš náročné požadavky na zpracování. Vhodnost tématu zřejmě překračuje standardy předepsaných pro bakalářské práce.

Aspirantka se zaměřila na celek Havlovy tvorby a analyzovala texty, které se týkaly pravdy v nejširším smyslu. Nejde o metodu a metodologické tázání nijak zásadní, spíše o obecnou, ale veskrze velmi dobře zpracovanou metodu.

V tuto chvíli je dílo sepsané, a mohu konstatovat, že se autorce podařilo se všemi těžkými momenty vyrovnat a sepsat práci, která dle všech požadavků splňuje základní kritéria požadovaná od bakalářských prací.

II) Myšlenkové zpracování, invence (navržené hodnocení B)

Bakalářská práce je sestavená z úvodu (1. Úvod, s. 8-9), tří klíčových kapitol (2. *Životopis Václava Havla*, s. 10-20; 3. *Pravda podle myšlenek Václava Havla*, s. 21-35; 4. *Transkulturní přesah*, s. 36-39), závěru (5. *Závěr*, s. 40-42) a soupisu literatury (s. 43-47).

V úvodu autorka předkládá motivy, které ji vedly k tomuto tématu. Dále zde ukazuje metodu, kterou chce pracovat (tematická analýza primárních textů). Z úvodu je zřejmé, že téma je autorce velmi blízké, osoba Václava Havla jí je více než sympatická. Což není zrovna nejvhodnější, a pro odbornou práci by to mohl být problém (viz níže).

V první klíčové kapitole předkládá poměrně podrobně celý Havlův život, když jej člení do osmi etap (od dětství, po období po roce 2003). Životopis předkládá věcně, ovšem vždy se zaujetím, entuziasmem a obdivem k Václavu Havlovi (např. „*Tato první vězeňská zkušenost přinesla mnohem cennější obět'. Havel z vězení odešel sice ponížěn, ale pokorný. Zjistil, že zlu se jde bránit po určitou vlastní hranici. Uvědomil si, že není nadčlověkem, který všechno překoná a zlu se bez bázně postaví. Havel byl ochoten režimu vzdorovat, ale s podmínkou stát se mučedníkem. Někdy v této době začínal mluvit o představě transcendence. K lidem byl nejen slušný a zdvořilý, ale začal být též tolerantní, protože si byl dobře vědom své vlastní křehkosti.*“ s. 15) Evidentní absence neutrality není nikterak na škodu. Autorka se drží faktů a většinou nepřekračuje k oslavným ódám. Leckdy se tomu sice nevyhne (např. „*Postupně se mu podařilo přetvářet běžnou korespondenci z vězení ve velký zážitek rovnající se filosofickému symposiu, jak podotýká Žantovský.*“ s. 16), ale nejde to nikde zásadně přes míru. V prvé řadě v této biografické kapitole pracuje s dostupnou sekundární literaturou (zvláště Putna, Žantovský). Píše čtivě, někdy se uchyluje k nedůležitým informacím (např. „*Koncem sedmdesátých let prožil několik milostných vztahů.*“ s. 15).

V druhé klíčové kapitole, celkově pak třetí (3. *Pravda podle myšlenek Václava Havla*), se již pouští do tematické analýzy Havlova pojetí pravdy. Tuto kapitolu dělí do pěti podtémat, které korespondují s rozměry Havlova pojetí pravdy. Nejprve je to *pravda a informace* (kap. 3.1., s. 22-24), kde autorka mapuje precizní vnímání rozdílu mezi informací a pravdou. Dále *pravda a transcendentno* (kap. 3.2., s. 24-26), *pravda z politického hlediska* (kap. 3.3., s. 26-29), následuje podkapitola *pravdu žít beze strachu* (kap. 3.4., s. 29-31), a posledním pohledem je *pravda a občanská společnost* (kap. 3.5., s. 31-35). Tato poslední podkapitola je nejdelší a mohla být i samostatným pojednáním o Havlově pojetí občanské společnosti.

Třetí klíčová kapitola, celkově pak čtvrtá (4. *Transkulturní přesah*), je věnována transkulturní reflexi. Autorka zvolila název *přesah*, čímž již naznačuje jistou míru pointy. Protože svou prací aspiruje na udělení titulu bakalářka humanitních věd v oboru transkulturní komunikace, je tato část práce více než vhodná. Autorka tuto reflexi však dále nerozlišuje a předkládá jednoduše myšlenky. V úvodní části předkládá Burdovo pojetí spolu s pojetím Zdenky Sokolíčkové (viz s. 36-37). To jí dává výborný teoretický základ pro následující syntetickou pasáž, kde již plně interpretuje Václava Havla. Shrnu-li podstatné, autorka vidí hned několik klíčových bodů v Havlově myšlení, ve kterých – dle autorky – Havel praktikuje transkulturní komunikaci. Nejprve je to dialog s kulturně-společenskými rozdíly. Dalším prvkem je pravda, která přesahuje všechny kultury a není kulturně determinovaná. Následuje eticky motivovaný motiv zodpovědnosti a úcty (v souvislosti s vykořeněním pýchy a osvojením si jistého mravního minima). Dalším souvisejícím prvkem je dle autorky identita a její poznání. Následně autorka reflektuje i známý termín *absolutní horizont* v rámci jisté meta-zkušenosti. Téma transkulturní reflexe by samo o sobě jistě potřebovalo dotáhnout, resp. mnohem více provázat s vyřčenými dimenzemi Havlova pojetí pravdy, ale i takto to – domnívám se - postačí. Text ukazuje autorčinu schopnost syntézou zpracovat klíčové téma celého studia.

V závěru pak aspirantka opakuje klíčové nálezy a s osobním zaujetím předkládá Václava Havla jako jistý druh „studnice inspirace pro studium transkulturality“.

Ke struktuře práce nelze nic moc vytknout.

Myšlenková zpracování a invence kulhá ve dvou rozměrech.

V prvé řadě je to nejasná formulace metody analýzy (viz dále).

V druhé řadě je to přílišné opěvování Václava Havla. Přesto, že autorčin více než kladný přístup k Havlovi (např. „*Za svého života byl člověkem, který byl zdrojem jistoty, že věci jsou tak, jak mají*

být.“ s. 8), nijak zásadně neruší četbu, přesto čtenář marně pátrá po nějaké formě kritiky přístupu Václava Havla. To je ovšem běžné v rámci biograficky motivovaných bakalářských prací. Student má vždy tendenci, co nejpozitivněji předložit myšlenky studovaného autora.

Nyní předložím několik obsahových poznámek:

- V celé práci: jaké je vlastně autorčino pojetí pravdy, co vlastně hledala v textech? Pouze hledala slovo pravda, adjektivum pravdivý, lživý...
- V celé práci chybí hlubší prolnutí pravdy a etiky. Autorka o tom několikrát hovoří, ale samostatně netematizuje. Což je jistě škoda.

Několik obsahových nejasností:

- S. 9: *„Nejde o chronologický výčet myšlenek, neboť se během studia ukázalo, že Havlovy ideje se zásadně nevyvíjely, spíše se v průběhu času rozšiřovaly, doplňovaly či jinak osvětlovaly.“* Podobně na s. 40: *„Studiem Havlových děl, rozhovorů, projevů a různých poznámek jsem dospěla k faktu, že nelze jeho myšlenky o pravdě a světonázoru rozdělit chronologicky. Havel je ve svých projevech velmi konzistentní. Pokud dochází k posunu v myšlenkách či volbě slov, jde spíše o povrchovou úpravu a doplnění k již řečenému, nikoli hloubkovou změnu. Stejně vážně se totiž vyjadřuje ve spolku Šestatřicátníků (zde je třeba trochu odhlédnout od idealistického pohledu mladíka), tak ve spisovatelsko-disidentské i prezidentské éře. Svůj myšlenkově ucelený rámec završuje v období po prezidentské funkci. Václav Havel považuje pravdu za živou komponentu života, kterou kdybychom vtěsnali do jedné definice, bude skomírat.“* – rozumím autorce, co tím chce říci, ale přece jenom si myslím, že se jeho názory vyvíjely a pro chronologicky vystavěnou tématickou analýzu by mohly být studijním předmětem. To by ovšem chtělo mnohem lépe uchopit metodu, zvláště onu rešerši Havlových děl, a jasněji stanovit analýzu (např. sémantické prvky, pojmy, termíny, sousloví...), podle kterých bychom vybrali klíčové texty. Nebo ještě jinak, domnívám se, že bychom jistě našli nějaký vývoj, který by šel tématicky zpracovat a dokázat; minimálně na základě proměn v Havlově životě (z literáta vězeň, z vězně intelektuál, z intelektuála politik, z politika nepolitický politik).
- S. 11: *„Havel trpěl celoživotní vztahovou ambivalencí vyvolanou už v mládí. Dobře se projevovala ve vztahu k druhému pohlaví. Na jedné straně měl hlubokou touhu po ženské něze a útěše, a na druhou stranu si vybíral ženy silné a dominantní.“* – proč je antonymum kladeno mezi něhu a sílu ženy?; tyto dvě charakteristiky se přece nemusí navzájem bít
- S. 14: *„Text, který informoval, že se znormalizované Československo začíná občansky probouzet a usilovat o znovunabytí základních lidských a občanských práv, se šířil tajně a podařilo se ho propašovat i na Západ. Cílem Charty bylo jednat podle vlastního svědomí a přesvědčit tím ostatní, že i oni mají stejnou možnost. Charta chtěla lidem připomenout vlastní důstojnost a pravdu.“* – Text Charty 77 nebyl ale jen informativní, ale spíše vyzýval někoho k něčemu
- S. 16: *„...si posteskl, že ho Bůh trestá za pýchu.“* - škoda, že sem autorka nenapsala přímou citaci
- S. 18: *„Prezidentem, tehdy ještě Československé socialistické republiky, byl zvolen 29. prosince 1989.“* – škoda, že autorka neupozornila na volitele, kteří pocházeli ze staré gardy KSČ, kteří ho zvolili téměř jednomyslně; dle slov Pitharta je v tom dodnes jistá pachuť
- S. 19: *„Havel ukončil svou prezidentskou éru rokem 2003.“* – přesněji: vypršel mu mandát
- S. 21: *„osobitý transcendentální postoj k pojetí pravdy.“* Na s. 24: *„Tato podkapitola volně navazuje a vyzdvihuje čistou transcendentální rovinu, která se k pravdě pojí.“* – spíše transcendentní? Transcendentální je dle Kanta nikoliv to, co překračuje naši zkušenost, ale co ji apriorně předchází, tedy to, co zkušenostní poznání činí možným. Oproti tomu transcendentní je to, co překračuje naši zkušenost.

- S. 24-26: pro budoucí možné studium autorce nabízím kongeniální interpretaci Husova pojetí pravdy z pera Amedeo Molnára (viz např. *Na rozhraní věků*, 1985 a 2007; *Jan Hus: testimone della verità*, 1973); mimochodem Husovo, Masarykovo a Havlovo pojetí pravdy je vhodné k možnému dalšímu studiu na základě komparace
- S. 27: „*Jeho semknutí morálky s politikou mu mnozí vyčítali (např. Václav Klaus nebo členové Republikánské strany Československa).*“ – toto chce dobžít, alespoň citátem někoho ze zmiňovaných politiků, ale hlavně chce nabídnout jejich argumentaci; U Václava Klause jistě nešlo o prosazení nemorální a neetické politiky, ale spíše o jiný druh proti-argumentace (snad nesmyslnost Havlovy nepolitické politiky, jakožto nonsensu?)
- S. 27-28: „*Ale Havlovo fundamentální dotýkání politické a zároveň občanské etiky dělá Havlovo smýšlení výjimečné.*“ – v odkazu je sám Havel, čtenář by spíše očekával odkaz na sekundární zdroj, který Havlovo pojetí považuje za výjimečné. Poznámka pod čarou odkazuje na následující citát, který je ovšem sám opatřen odkazem. Tedy pozn. č. 112 je nadbytečná a „výjimečnost“ měla být dokázána pregnantněji, než samotným citátem.
- S. 29: k Masarykovu pojetí pravdy je třeba zmínit minimálně dvě vazby – na tzv. Spor a Rukopisy a tzv. Hilsneriádu. To jen pro budoucí možné studium autorky.
- S. 32: „*Byl to jediný týden snad od roku 1938, kdy byl národ opravdu jednotný, kdy byli všichni stateční, kdy se mluvila úplná pravda, kdy byli lidi k sobě ohromně slušní, kdy se přirozenými vůdci stávali ti nejchytřejší, kdy existovala skutečná demokracie, zmizely všechny sociální přehradby a já nevím co všechno ještě... Jakási hodinka pravdy.*“ – toto chtělo kritiku, Havlův pohled na rok 1968 je více než idealistický; je ovšem otázkou, proč to takto přepjal; na to autorka logicky neodpovídá, protože to nebylo jejím tématem, ale rozhodně měla přidat jistá kritická - realističtější – slova či zhodnocení.
- S. 37: „*V těchto konfrontacích bylo třeba užít (a Havel to dokázal) empatie, naslouchání druhému a kulturně relativistickou reakci.*“ – nepodložené tvrzení
- S. 41: „*Pokud by člověk některý z výše uvedených aspektů nerealizoval, kýžený celostní obraz mozaiky by nevznikl.*“ – proč je obraz mozaiky kýžený? Autorka nikde o mozaice nemluví, ani Havel to nijak zásadně neprotěžoval, tak proč je obraz mozaiky kýžený?

III) Metoda práce (navržené hodnocení A)

Autorka o metodě své práce hovoří následujícím způsobem: „*Rozhodla provést rešerši primárních Havlových textů a později i jejich analýzu a hledat v nich jeho pojetí pravdy. Často se schovávala mezi řádky v hlubších myšlenkových proudech, jindy v pojednání o lži či v porovnání s jinými pojmy. Vycházela jsem z analýzy pramenů jako byly rozhovory, projevy, korespondence, poznámky, rozhlasové a video záznamy, a další zaznamenané zdroje.*“ (s. 8) Dodává pak cíl práce. „*Cílem mé práce je přinést ucelenou analýzu Havlových výroků a myšlenek, které se týkají pravdy. Dále se věnuji jeho přístupu k občanské společnosti.*“ (s. 9)

Tento postup je adekvátní na bakalářskou práci. Pouze se ptám, nyní již pregnantněji, jak vlastně „pojetí pravdy“ aspirantka hledala. Stačilo hledat slovo *pravda* / *pravdivý* / *pravdivostný* v Havlových textech, případně užila i jiných způsobů?

Pro možné navazující studium bych doporučil zpřesnit tuto analýzu o kvalitativní metody, případně o prvky sémantické analýzy. Havlovy texty jsou digitalizované, máme tedy zpřístupněn celý corpus Havlových textů a pomocí počítačových metod lze dospět k zajímavým způsobům studia a bádání.

Přestože nejde o bezchybně popsanou metodu, tak autorka s ní pracovala velmi dobře. Hodnotím ji jako nadprůměrnou.

IV) Formální zpracování práce (navržené hodnocení A)

Formální stránka práce je téměř bez chyb.

Pouze některé poznámky pod čarou, jenž mají odkaz na webový link jsou bez tečky, což je malé formální zaváhání. Týká se to pozn. č. 2-4, 33, 59-60, 77, 87, 92, 94-105, 108-109, 116-119, 127-128, 133, 135, 144-145.

Následně je poněkud zmatená pozn. č. 156 na s. 39, která zní: ¹⁵⁶H¹⁵⁶ HAVEL, Václav. Kdo řekl A, musí říct i B: Texty Václava Havla 1968-2008. Neinvestiční fond Mosty, 2008, s. 332.

Z formálního hlediska je práce bez chyb a naprosto splňuje kritéria kladená na formální stránku bakalářské práce. Ba co víc, v komparaci s dalšími bakalářskými pracemi, je tato nadprůměrná.

V) Stylistické a gramatické zpracování práce (navržené hodnocení A)

Již jsem zmínil, že se bakalářská práce místy stylisticky podobá přespříliš nekritickým pohledům na Václava Havla. Tomu se autorka nevyhne v celé práci.

Obecně však je stylisticky práce skvostná a bez větších gramatických či stylistických zaškokbrtnutí.

Několik nepřesností či nejasných formulací:

- S. 9: „Z jeho plodného života jsem se pokusila vybrat ty události, které jsou klíčové, a především souvisí s touto prací.“ – spíše s tématem této práce
- S. 9: „Následně rozdělují pojetí pravdy do jednotlivých sourodých oddílů.“ – spíše rozlišuji Havlovo pojetí pravdy
- S. 12: „Havel zde nehrál vůdčí roli, ale přesto vydal zajímavý článek.“ – nehrát vůdčí roli, přece neznamená nenapsat zajímavý článek
- S. 13: „Aby bylo možné bez větších psychických úhon přežít dobu po potlačení Pražského jara, Havel se uchýloval k přátelům a svobodě vyznání alespoň na tomto smršťeném prostoru.“ – jak se dá uchýlit ke svobodě vyznání?
- S. 13: „Putna k tomu dodává, že tato rozmanitost se spirituálními, politickými a filosofickými myšlenkami vedla Havla „ke strategii respektovat – ale zůstávat mimo, u svého 'optimistického humanismu', tedy při filsofii (na jinošské úrovni) syntetizující pozitivně laděné době navzdory a programově rozkročené do různých stran.“ – kostrbatá věta, které přímá citace Putny uškodila. Autorka jej mohla citovat samostatně.
- S. 15: „Odmítl nabídku emigrace z mnoha důvodů – ze solidarity k přátelům a dodal že:...” – snad lépe ortograficky oddělit: Odmítl nabídku emigrace z mnoha důvodů – ze solidarity k přátelům - a dodal že:...
- S. 25: „Věř, že vyjádření nejhlubších nadějí a zkušeností našich dějin stojí na vlajce prezidenta a dodává, že:...” – zřejmě chybí čárka: ...a zkušeností našich dějin stojí na vlajce prezidenta, a dodává, že:...
- S. 27: „Ještě před pádem komunismu se vyjadřoval k současné moci.“ – spíše k soudobé / k tehdejší
- S. 27: „Vstupovat do politického světa lze za cenu vlastních ústupků. Jejich míru nelze určit, je aspektem citu.“ – tyto věty nějak postrádají smysl; zvláště závěrečný singulár mne totálně mate, co je vlastně podmětem této poslední věty?
- S. 31: „Pokud pravda není zakalena negací, zlobou, nenávistí, egoismem či agresí, je možná být vyřčena se svobodným duchem.“ – češtinářsky rozevláté, hraničící s nepochopitelností
- S. 33: „Nícméně uvažoval nad důvodem svého nepřetržitého dohledu a vysvětlil, že samo pokoušení svobodně se chovat, používat vlastní rozum a říkat své názory veřejně je pro režim ohrožující (přestože jedinec nemá sám o sobě žádnou moc).“ – moc nerozumím té závorce, intuitivně vím, co chce autorka říci, ale chtělo to trochu vyjasnit
- S. 36: „Jde o tázání po povaze člověka a světa, ve kterém žije, tedy po „světě kultury.““ – kostrbaté spíše: Jde o tázání po povaze člověka a světa, ve kterém člověk žije. Čímž je myšlen „svět kultury.““
- S. 36: „Jeho pojmenování je u Burdy i u Sokolíčkové obtížné.“ – spíše: Jeho terminologické vymezení, jak ukazují Burda a Sokolíčková, je velmi obtížné.“

- S. 36: „*multikulturní, interkulturní a cross-cultural*“ – proč ne vše česky: cross-kulturní / crosskulturní?
- S. 40: „*Na základě analýzy textů Václava Havla lze pravdu rozdělit do několika okruhů.*“ – spíše *lze Havlovo pojetí pravdy rozdělit...*
- S. 40: „*Až bytostná propojenost je cítit směrem k občanské společnosti, která se váže k pravdě a dalším transcendentním tématům.*“ – zde také postrádám smysl věty

Všechny tyto námitky jsou opravdu „jehlami ve stohu sena“! Celá práce je psána nadprůměrně a zmíněné nedostatky jsou na standardní bakalářskou práci naprosto mizivé.

Větší chybou se zdá onen syžet „neomylného a prorokujícího Havla“.

VI) Komunikace studentky a spolupráce s vedoucím práce (navržené hodnocení A)

Studentka si téma vybrala sama, a po mém rozporování si téma i prosadila. Pracovala velmi svědomitě a systematicky, a to po celou dobu sepisování. Začala bádát (číst, analyzovat a sepisovat) již na jaře roku 2022.

Stejně tak velmi bohatě využívala konzultací. Všechny kapitoly a podkapitoly mi zasílala k vyjádření. Měla nespočet dotazů, reagovala promptně na mé dotazy.

Pravá struktura práce a pointa se ukázala až časem, kdy dospěla ke svému závěru, že Havlovo myšlení nepodléhá zásadním proměnám v čase. Tomu jsme uzpůsobili i proměnu struktury. V závěrečné etapě se aspirantka chopila i kroku transkulturní reflexe, a pochopitelně i finálních úprav.

Studentka pracovala samostatně. Já byl jen rádcem na cestě, ale i tichým pozorovatelem jejího myšlení.

Práci jsem četl mnohokrát, ať po částech, nebo celkově. Její kvalita se rapidně zlepšovala. I onen příliš „pro-havlovský syžet“ se vyvíjel, a v tuto chvíli máme v ruce zdařilé a snad i vyvážené dílo.

Souhrnné hodnocení:

Předkládaná bakalářská práce je dle mého soudu výborná (A). Těžké téma, skvěle analyzované, předložené ve formální a stylisticky poctivé a téměř bezchybné práci.

Bakalářská práce je kompaktní, dochází k samostatným závěrům a přidává dobře promyšlenou transkulturní reflexi.

Sice se zdá, že je práce příliš nekritická vůči Václavu Havlovi, ale v zásadě to nevadí. Autorka se opravdu jen místy dotkne oslavných ód.

Vychází z poctivé práce s primárními prameny, sekundární literaturou a předkládá nadprůměrně sepsanou bakalářskou práci.

Je až s podivem, co všechno dokáže matka čtyř dětí, při plném zápřehu, oproti studentům z denního studia.

Studentce vřele doporučuji zvážit možnost pokračování ve studiu v navazujícím Mgr. programu. Její pečlivá analytická práce, schopnost syntézy a prolnutí mnoha témat je na tomto stupni studia vítáno.

Posuzovanou bakalářskou práci považuji za doporučeníhodnou k obhajobě. Dle mého soudu splňuje všechny nutná kritéria požadovaná od bakalářské práce.

V Uhlířských Janovicích

Dne 9. 5. 2023

Lukáš de la Vega Nosek